

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 12.421 van 10 juni 2008
in de zaak X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en Asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Thaise nationaliteit op 10 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 februari 2008 houdende weigering van de afgifte van een visum, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 februari 2008.

Gezien titel *lbis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 24 april 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster, van Thaise nationaliteit, dient op 14 september 2007 bij de Belgische Ambassade te Bangkok een visumaanvraag gezinshereniging in om haar Belgische echtgenoot E. G. te komen vervoegen.

1.2. Op 6 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de afgifte van het visum. Dit is de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen inzake gezinshereniging in artikel 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat de Belgische Ambassade te Bangkok de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging overmaakte op naam van mevrouw T. W., geboren op 03/06/1974;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 04/09/2007 met de heer G. E., geboren op 03/11/1948;

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld in overeenstemming met het krachtens deze wet toepasselijk recht.

Overwegende dat volgens artikel 46 van het wetboek van internationaal privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Overwegende dat artikel 146bis van het Belgisch burgerlijk wetboek voor de Belgische onderdanen bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrenging van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat de echtgenoot van de verzoeker in dit geval een Belgische onderdaan is en dat de volgende feiten duidelijk aantonen dat deze bepaling niet is gerespecteerd;

Overwegende dat de heer G. in 2003 nog optrad als garant voor een andere Thaise dame;

Overwegende dat mevrouw W. aanvankelijk naar België reisde om een andere Belgische heer te bezoeken. De heer G. zou hier echter niet van op de hoogte zijn;

Overwegende dat er tussen betrokkenen een leeftijdsverschil van 26 jaar bestaat;

Overwegende de gebrekkige communicatie tussen beiden gezien het ontberen van een gemeenschappelijke taal. Betrokkenen zouden ondermeer gebarentaal en een woonboek gebruiken om kunnen communiceren;

Overwegende het feit dat mevrouw T. enerzijds in september 2007 beweerde reeds twee jaar een relatie te hebben met de heer G. maar anderzijds in juni 2007 beviel van een kind dat zij kreeg van een andere man;

Overwegende dat de heer G. de familie van mevrouw niet zou kennen ondanks zijn reizen naar Thailand;

Overwegende dat volgens het parket uit het dossier zou blijken dat de vrouw op zoek is naar een man om naar België te komen zoals reeds andere vrouwen uit haar vriendenkring;

Overwegende dat de Procureur des Konings te Antwerpen in zijn schrijven, dd 22/01/2008 een negatief advies verstrekt inzake de erkenning van de gevolgen van dit huwelijk;

Overwegende dat het Parket meent dat de erkenning van het huwelijk zou leiden tot een resultaat dat onverenigbaar is met de openbare orde (artikel 21 van de IPR-codex)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in het eerste middel de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet op 13 maart 1950 (hierna: EVRM) en van de artikelen 18 en 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) omdat de toepassing van de artikelen 18 en 21 WIPR uitzonderlijk moet blijven en restrictief en ze verwijst in dit verband naar de circulaire van 23 september 2004 betreffende de aspecten van de wet van 16 juli 2004 houdende het WIPR die betrekking hebben op het personeelsstatuut; dat het intentioneel element door verwerende partij moet worden bewezen en ze verwijst in dit verband naar uitspraken van de burgerlijke rechtbanken aangaande schijnhuwelijken; dat geenszins met zekerheid door de verwerende partij werd vastgesteld dat er geen wil is om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen of dat verzoekster of haar echtgenoot een schijnhuwelijk zijn aangegaan met als enige doel een

verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen aan verzoekster; dat integendeel verzoekster en haar echtgenoot een doelgebonden levensgemeenschap wensen op te bouwen en dat dit uit het feitenrelaas blijkt, dat verzoekster ter zake verwijst naar rechtspraak waaruit de geldigheid van een “zakelijk huwelijk” blijkt, dat de niet-erkenning van het huwelijk verregaande gevolgen heeft voor haar huwelijk en gezinsleven; dat in dit verband wordt verwezen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake uitzettingen en artikel 8 EVRM en benadrukt dat volgens het Europees Hof de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven; dat verzoekster tevens verwijst naar het arrest “Sen” van het EHRM en waarin volgens verzoekster in artikel 8 EVRM de overheidsverplichting wordt erkend om een familielid te laten overkomen dat nog geen verblijfsrecht had in de betrokken verdragsstaat en dat a fortiori het bestaande gezinsleven bewaard en beschermd moet worden en dat er rekening moet worden gehouden met de rechten en belangen van de andere gezinsleden die door de uitzetting worden geraakt.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij in het inleidend verzoekschrift uiteen wat volgt:

“I. Eerste middel : Schendingen van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950), van de artikelen 18 en 21 van het W.I.P.R. en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

1.

Dat het principieel recht op huwelijk gegarandeerd wordt door het art. 12 van het E.V.R.M.

Dat art. 8 van het E.V.R.M. stelt dat het recht op het privé-en gezinsleven dient te worden geëerbiedigd.

2.

Dat verweerder verwijst naar het art. 27 van het W.I.P.R. : “§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21”.

3.

Dat bij de vaststelling van de rechtsgeldigheid dient te worden rekening gehouden met de artikels 18 en 21 W.I.P.R.

Dat het art. 18 van het W.I.P.R. het volgende stelt: “Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht”?

Art. 21 van het W.I.P.R. stelt: “>e toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde”

Dat dient vastgesteld te worden dat de toepassing van de artikelen 18 en 21 van het W.I.P.R. in beginsel veeleer uitzonderlijk moet blijven en restrictief dienen te worden toegepast. (cf. Circulaire betreffende de aspecten van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht die betrekking hebben op het personeelstatuut dd. 23 september 2004, B.S. dd. 28.09.2004, F. Toepasselijke bepalingen in geval van conflictenrecht: «In de praktijk zou deze mogelijkheid om af te zien van het toepasselijk recht niettemin uitzonderlijk moeten blijven aangezien een intentioneel element is vereist (het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het wetboek aangewezen recht), dat uiteraard moet kunnen worden aangetoond.... De notie «openbare orde» is evolutief en leent zich bijgevolg niet tot een nauwkeurige omschrijving ervan, Er moet alleen op worden gewezen dat zij voldoende restrictief moet worden toegepast).

Geenszins is in casu het intentioneel element door verweerder bewezen.

Zo oordeelde de rechtbank van eerste aanleg te Brugge in zijn vonnis dd. 30 juni 2006 dat de uitzonderlijke mogelijkheid om het recht op huwelijk te beknotten slechts beperkend mag gehanteerd worden en nl. alleen wanneer in hoofde van één van de betrokkenen met zekerheid de volledige afwezigheid van de wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen kan ‘vastgesteld worden’.

De voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren, zetelend in kort geding, oordeelde op 12 mei 2006 dat dient te worden aangetoond dat de gehuwden tot enig doel hadden een schijnhuwelijk aan te gaan, m.a.w. dat het huwelijk er kennelijk op gericht was aan één van de gehuwden een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. (AR 05/100/C)2 .

Dat geenszins door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken met zekerheid de volledige afwezigheid van de wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen in hoofde van verzoekster of haar echtgenoot werd vastgesteld noch werd aangetoond dat verzoekster of haar echtgenoot tot enig doel hebben een schijnhuwelijk aan te gaan, m.a.w. dat het huwelijk er kennelijk op gericht was enkel en alleen aan verzoekster een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen.

In casu staat de wil van verzoekster en haar echtgenoot om een doelgebonden levensgemeenschap op te bouwen voldoende vast.

Zoals in het feitenrelaas reeds werd gesteld hebben verzoekster en haar echtgenoot elkaar reeds leren kennen in 2005.

De vaststelling dat verzoeksters echtgenoot in 2003 optrad als garant voor een andere Thaise dame en verzoekster aanvankelijk naar België reisde om een andere Belgische heer te bezoeken, doet geen afbreuk aan de oprechtheid van hun huidige relatie en huwelijk.

Evenmin doet het leeftijdsverschil van 26 jaar hier niets terzake nu verzoekster en haar echtgenoot elkaar graag zien.

Er is geenszins sprake van gebrekkige communicatie nu zij beiden met elkaar communiceren in het Engels en het Thais, een taal die verzoekster echtgenoot alsgevolg van zijn vele reizen naar Thailand ondertussen redelijk onder de knie heeft.

Verzoekster stelt zich de vraag of er objectieve criteria zijn om uit te maken of twee mensen van elkaar houden.

Bovendien kan men zich afvragen of het verantwoord is om op basis van een kort verhoor een oordeel te vellen over de liefde tussen verzoekster en haar echtgenoot.

Verzoekster wil verder erop wijzen dat indien er geen sprake zou zijn van wederzijdse liefde, quod non, de realiteit al heeft uitgewezen dat een verstandshuwelijk in vele gevallen duurzamer kan zijn dan een huwelijk gebaseerd op liefde.

Dienaangaande verwijst verzoekster naar rechtspraak waarin de geldigheid van een "zakelijk huwelijk" door de rechtbank wordt bevestigd :

"Het huwelijk van een Belgische man met Mauritiaanse vrouw die hij via een advertentie ontmoette en met wie hij trouwde om aan de eenzaamheid te ontsnappen, terwijl zij gehuwd is om aan armoede te ontsnappen, is niet geveinsd: een verstandshuwelijk is geen schijnhuwelijk .".

Ook het Hof van Beroep te Brussel bevestigde in haar arrest dd. 17 mei 2001 impliciet de geldigheid van een zakelijk huwelijk door te stellen dat liefde niet vereist is⁴.

Verzoekster en haar echtgenoot hebben de intentie om elkaar gelukkig te maken. Het behoort geenszins aan verweerder om hierover een oordeel te vellen.

Zoals supra reeds gesteld, werd door verweerder geenszins met zekerheid de volledige afwezigheid van de wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen aangetoond.

Verzoekster heeft onmiddellijk bekend dat haar tweede zoontje niet geboren is uit de relatie met haar echtgenoot.

Haar echtgenoot heeft dit ook haar vergeven en is begripvol.

Verzoeksters echtgenoot bekent ook eerlijk dat hij de familie van verzoekster nog niet heeft ontmoet.

Doch dit is het gevolg van het feit dat het geboortedorp van verzoekster zo een 1000 km verwijderd is van Pattaja, waar haar echtgenoot verblijft.

Dat de heer Robbeets Eddy, waarvan sprake is in het dossier van het parket, geenszins een relatie heeft of heeft gehad met verzoekster.

Verzoekster wijst erop dat de heer Robbeets Eddy gehuwd is met mevrouw Srionongbua Prapornphan.

4.

Dat verzoekster wenst samen te wonen met haar echtgenoot, en een gezin te vormen.

Dat verweerder verwijst naar de niet-erkenning van hun huwelijk en weigert om een visum aan verzoekster toe te kennen.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op een huwelijk en een gezinsleven (schending van de art. 8 en 12E.V.R.M.).

Dat volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er "telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.⁵"

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 EVRM gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Niet het uitzettingsbeleid op zich wordt beoordeeld maar wel het juiste evenwicht tussen het nagestreefde doel en het door art. 8 EVRM gewaarborgde recht van de uitgezette.

Het arrest Sen 6erkent in artikel 8 EVRM ook de overheidsverplichting om een familielid te laten overkomen dat nog geen verblijfsrecht in de betrokken verdragsstaat had. Het betreft hier wel gezinshereniging en geen gezinsvorming. A fortiori moet bestaand gezinsleven bewaard en beschermd worden, ook rekening houdend met de rechten en belangen van de andere gezinsleden die door de uitzetting worden geraakt⁷.

Door de weigering verzoeksters huwelijk te erkennen en haar een visum gezinshereniging af te leveren wordt verzoeksters recht op haar privé- en gezinsleven en haar recht om te huwen ernstig aangetast zonder dat door verweerder werd aangeduid in welke mate de openbare orde zou wel aangetast worden indien het huwelijk zou erkend worden en haar een visum gezinshereniging zou afgeleverd worden."

2.2. De verwerende partij verwijst in de nota met opmerkingen naar het negatief advies van het parket op 22 januari 2008 en naar het feit dat verzoekster reeds twee jaar een relatie zou hebben met haar Belgische echtgenoot doch in juni 2007 is bevallen van een kind verwekt door een andere man. Dat er in hoofde van verzoekster bijgevolg geen wil aanwezig is om een duurzame levensgemeenschap te stichten. Dat de beslissing is genomen na afweging van alle elementen terzake en dat er kan worden verwezen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terzake.

2.3. Verzoekster benadrukt in haar repliekmemoirie dat op basis van een kort verhoor geen oordeel kan worden geveld over de liefde tussen haar en haar echtgenoot; dat er geen afweging is gebeurd van de verschillende belangen en dat niet werd aangeduid in welke mate de openbare orde zou worden aangetast indien haar huwelijk zou worden erkend.

2.4. Wat betreft de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om te weigeren buitenlandse akten te erkennen dient te worden verwezen naar artikel 27, §1, eerste lid, WIPR. Dit artikel bepaalt wat volgt:

"Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21."

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van zijn bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (cfr. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. EAUW e.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum 'gezinshereniging'. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid, WIPR, te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, §1, eerste lid, WIPR deze bevoegdheid tot

“de-plano-erkenning” toevertrouwt aan “alle overheden” kan verwerende partij binnen zijn bevoegdheden de erkenning weigeren. Een verwijzing naar een omzendbrief kan geen afbreuk doen aan deze uitdrukkelijke wetsbepaling. Een schending van de aangevoerde wetsbepalingen wordt bijgevolg geenszins aangetoond.

Luidens artikel 27, §1, derde lid, WIPR kan “ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23.” De wetgever heeft aldus in een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege de verwerende partij tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft open gesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen een beslissing van de administratieve overheid. Hieruit volgt dat dit onderdeel van het middel, waarin de schending van de artikelen 18 en 21 WIPR wordt aangevoerd niet ontvankelijk is.

2.5. In wat als een tweede onderdeel van het middel kan beschouwd worden stelt verzoekster dat de bestreden beslissing een schending oplevert van haar gezinsleven en haar recht op huwelijk.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Vooreerst wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing geenszins verzoeksters recht op huwelijk aantast, aangezien verzoekster reeds getrouwd is. De schending van artikel 12 EVRM kan daarom niet worden aangenomen.

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeksters huwelijksakte niet wordt erkend omdat verweerder op basis van een advies van het parket en de geboorte van haar zoontje, verwekt door een andere man dan haar echtgenoot, van oordeel is dat het afgesloten huwelijk een schijnhuwelijk betreft. De bestreden beslissing is een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging derwijze dat de rechtspraak die verzoekster aanhaalt van het EHRM inzake uitzettingen en de verplichting te motiveren aangaande de proportionaliteit van een maatregel van uitzetting in functie van het beoogde doel niet dienstig is. Het arrest “Sen” kan evenmin dienstig worden ingeroepen door verzoekster aangezien het betrokken arrest handelt over een andere situatie dan die van verzoekster, namelijk het recht van een kind om zijn ouders te vervoegen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.6. Verzoekster voert in het tweede middel de schending aan van de zorgvuldigheidsverplichting –manifeste beoordelingsfout omdat verzoeksters huwelijk wordt gekwalificeerd als een schijnhuwelijk op basis van een aantal feiten en veronderstellingen en

dit niet afdoende is; dat in dit verband wordt verwezen naar rechtspraak van de burgerlijke hoven van beroep waaruit blijkt dat de bewijsmiddelen een decisief karakter moeten hebben en dat er een eenduidig vermoeden moet bestaan dat niet wordt tegengesproken en dat de schijnintentie kennelijk moet worden vastgesteld; dat verzoekster wel degelijk de intentie heeft om met haar echtgenoot een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen; dat verweerders' beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding en zo nodig zich voldoende dient te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij in het inleidend verzoekschrift uiteen wat volgt:

"II. Tweede middel: Schending van de zorgvuldigheidsverplichting-Manifeste beoordelingsfout

Dat verweerder beweert dat er geen sprake is van een huwelijk (en hiervoor een grondslag meent te vinden in artikel 146bis B.W.) omdat uit de geheel van de omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Dat verweerder meent dat verzoeksters huwelijk gekwalificeerd dient te worden als eert schijnhuwelijk zoals wordt bepaald in artikel 146bis B.W.

Dat verweerder tot deze kwalificatie komt enkel en alleen op basis van een aantal feiten en veronderstellingen opgesomd in de beslissing.

Dat deze feiten en veronderstellingen echter niet afdoende zijn.

Verzoekster verwijst naar de rechtspraak supra aangehaald en verwijst verder naar rechtspraak gewezen door het Hof van Beroep te Gent en het Hof van Beroep te Brussel.

"Een schijnhuwelijk veronderstelt dat, ondanks de gegeven toestemming tot het huwelijk, de intentie van de partijen niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verkrijgen van voordelen die verbonden zijn aan het statuut van gehuwde. Aangezien de intentie van partijen nooit met absolute zekerheid te achterhalen is, wordt vereist dcU_dg bewijsmiddelen een decisief karakter hebben en dat er een eenduidig vermoeden bestaat dat niet wordt tegengesproken. Het komt er met andere woorden op aan een geheel van omstandigheden aan te duiden dat met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid aangeeft dat het huwelijk verd afgewend van zijn normale intentie en er dus wel degelijk sprake is van een schijnhuwelijk doordat partijen, of één van hen, enkel op het oog hadden een constructie op te zetten om een materiële zekerheid of voordelen te verschaffen. "

"Het komt niet aan de ambtenaar van de burgerlijke stand, noch aan de rechter toe om, naar aanleiding van de afweging van de redenen voor de weigering om het huwelijk te voltrekken, te oordelen of er liefde in het spel is en nog minder wel werkelijke liefde dan wel inhoudt. Een zakelijk huwelijk waarbij de partners daadwerkelijk samenleven is geldig, ook wanneer verhuwingsrechtelijke motieven de doorslag hebben gegeven, mits de dwingende voorwaarde van een duurzame levensgemeenschap wordt vervuld. De samenleving hoeft niet meteen in te treden en hoeft niet uit genegenheid voort te vloeien. Volgens art. 146bis B. W. moet de schijnintentie 'kennelijk' worden vastgesteld. Dit betekent dat er redelijkerwijze niet meer kan worden getwijfeld aan de intentie van één van de echtgenoten om geen duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

Dat verzoekster weldegelijk de intentie heeft om met haar echtgenoot een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

Dat verweerder's beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd.

In de bestreden beslissing wordt uitsluitend verwezen naar feiten van 2003 (toen verzoeker garant was voor een Thaise dame) en 2005 (reis van verzoekster naar België), naar het leeftijdsverschil, de vermeende gebrekkige communicatie, naar het in juni 2007 geboren kind van een andere man. naar het feit dat verzoeksters echtgenoot haar familie niet zou kennen, naar de vriendenkring van verzoekster en naar het negatief advies van de Procureur des Konings te Antwerpen.

Geenszins kan uit voorgaande argumenten afgeleid worden dat dit huwelijk enkel en alleen word) aangegaan om een verblijfsvoordeel te verschaffen.

Verweerder heeft derhalve een manifeste beoordelingsfout gemaakt, maar heeft tevens zijn zorgvuldigheidsverplichting geschonden."

2.7. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het middel niet ontvankelijk is, minstens niet gegrond omdat verzoekster niet weergeeft welke rechtsregels zij geschonden acht en op welke manier dit zou zijn gebeurd.

2.8. Verzoekster wijst in haar memorie nogmaals op de schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het feit dat verwerende partij slechts op basis van enkele feiten een beslissing heeft genomen.

2.9. In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Uit de bestreden beslissing blijkt de volgende feiten te zijn weergegeven:

- Overwegende dat de heer G. in 2003 nog optrad als garant voor een andere Thaise dame;
- Overwegende dat mevrouw W. aanvankelijk naar België reisde om een andere Belgische heer te bezoeken. De heer G. zou hier echter niet van op de hoogte zijn;
- Overwegende dat er tussen betrokkenen een leeftijdsverschil van 26 jaar bestaat;
- Overwegende de gebrekkige communicatie tussen beiden gezien het ontberen van een gemeenschappelijke taal. Betrokkenen zouden ondermeer gebarentaal en een woonboek gebruiken om kunnen communiceren;
- Overwegende het feit dat mevrouw T. enerzijds in september 2007 beweerde reeds twee jaar een relatie te hebben met de heer G. maar anderzijds in juni 2007 beviel van een kind dat zij kreeg van een andere man;
- Overwegende dat de heer G. de familie van mevrouw niet zou kennen ondanks zijn reizen naar Thailand;
- Overwegende dat volgens het parket uit het dossier zou blijken dat de vrouw op zoek is naar een man om naar België te komen zoals reeds andere vrouwen uit haar vriendenkring;
- Overwegende dat de Procureur des Konings te Antwerpen in zijn schrijven, dd 22/01/2008 een negatief advies verstrekt inzake de erkenning van de gevolgen van dit huwelijk;
- Overwegende dat het Parket meent dat de erkenning van het huwelijk zou leiden tot een resultaat dat onverenigbaar is met de openbare orde.

Verzoekende partij betwist de feiten niet en stelt vast dat verzoekster niets inbrengt tegen de in de bestreden beslissing vastgestelde feiten. Verzoekster is het niet eens met de beoordeling van de gegevens van de zaak. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de feiten die zij niet betwist kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Te dezen volstaat de vaststelling dat de motieven steun vinden in het administratief dossier en het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van een combinatie van de voorliggende feitelijke gegevens, het visum gezinshereniging te weigeren. Verzoekster laat na aan te tonen dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding en dat de verwerende partij zich niet voldoende zou hebben geïnformeerd om met kennis van zaken de beslissing te nemen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.10. Verzoekster voert in het derde middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (Wet Motivering Bestuurshandelingen), van de zorgvuldigheidsverplichting en van de rechten van verdediging –manifeste beoordelingsfout, omdat de eenvoudige verwijzing naar de schending

van de openbare orde met hierbij een geringe opsomming van enkele subjectieve vaststellingen niet als een afdoende motivering kan worden beschouwd, dat geenszins in de beslissing wordt aangeduid op welke elementen verwerende partij zich baseert om te stellen dat verzoekster op zoek is naar een man om naar België te komen, dat het advies van het parket niet aan verzoekster werd medegedeeld waardoor zij het advies niet kon weerleggen en dat de beslissing niet op een afdoende manier is gemotiveerd.

Ter adsturing van het derde middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“III. Derde middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de zorgvuldigheidsverplichting en van de rechten van verdediging Manifeste beoordelingsfout

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹¹.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat de eenvoudige verwijzing naar de schending van de openbare orde met hierbij een geringe opsomming van enkele subjectieve vaststellingen niet als een afdoende motivering kan beschouwd worden.

Dat geenszins in de weigeringsbeslissing wordt aangeduid op welke elementen verweerder zich baseert om te stellen dat verzoekster op zoek is naar een man om naar België te komen.

Dat dienst vastgesteld te worden dat in de weigeringsbeslissing daarnaast wordt verwezen naar het negatief advies van de Procureur des Konings te Antwerpen zonder dat dit advies aan verzoekster werd medegedeeld waarbij derhalve schending is van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoeksters rechten van verdediging nu verzoekster niet wordt toegelaten voormelde advies te kennen en te weerleggen.

Dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveerde waarom het huwelijk van verzoekster en haar echtgenoot niet kan erkend worden en waarom derhalve geen visum gezinshereniging aan verzoekster kan afgeleverd worden.”

2.11. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de beslissing genoegzaam met redenen is omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag is vermeld en dit aan verzoekster toe laat kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar de vestiging werd geweigerd, waardoor het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Verwerende partij benadrukt dat het administratief dossier ter inzage ligt op de Raad en dat verzoekster bijgevolg kennis kan nemen van het advies van het parket. Bovendien staat in de beslissing duidelijk vermeld dat er een negatief advies is verstrekt door het parket.

2.12. Verzoekster volhardt in de repliekmemoirie in het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.13. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van de afgifte van het visum-gezinshereniging wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag en naar het feit dat verzoekster zich niet kan beroepen op de richtlijnen inzake gezinshereniging in artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op uitgebreide wijze motiveert waarom de geldigheid van de huwelijksakte niet kan worden erkend. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het derde middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de geldigheid van het huwelijk, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de geldigheid van de huwelijksakte is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister in deze kwestie het advies heeft ingewonnen van het parket. De Raad stelt vast dat verzoekster niets inbrengt tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat het parket van de Procureur des Konings te Antwerpen op basis van de elementen overgemaakt door Belgische ambassade, de Dienst Vreemdelingenzaken en het gevoerde politieonderzoek besluit dat het huwelijk niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap en dat het een schijnhuwelijk betreft, waardoor het parket op 22 januari 2008 een negatief advies gaf aan de gemachtigde van de Minister aangaande dit huwelijk. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de Minister de beslissing heeft genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Ook de door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde stukken zijn niet van aard om, gelet op de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, tot een ander besluit te komen. Het betreft immers documenten die allen dateren van na de bestreden beslissing zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden. Ook de foto's op zich getuigen geenszins van het feit dat dit gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de verweerder maakt op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

Waar verzoekster opnieuw in wezen de rechtsgeldigheid schijnt te betwisten van de weigering van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om de huwelijksakte te erkennen dient de Raad nogmaals, ambtshalve te wijzen op het feit dat hij geen rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege verweerder tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is en kan verwezen worden naar de bespreking van de voorgaande middelen.

Wat de vermeende schending van de rechten van verdediging betreft, gezien verzoekster van mening is dat ze geen kennis had van de inhoud van het advies van het parket waarop de bestreden beslissing is gesteund, werpt de Raad op dat deze documenten zich in het

administratief dossier bevinden. Verzoekster kon ten allen tijde inzage vragen in het administratief dossier. Bovendien is de gemachtigde van de Minister niet verplicht de motieven van de beslissing te geven. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden (R.v.St., nr. 157.584, 14 april 2006).

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

mevr. N. MOONEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. MOONEN

Ch. BAMPS